

Napló

Pályázat:

Egész életen át tartó tanulás program

Leonardo da Vinci alprogram

Küldő intézmény:

SzSzKSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és

Könnyűipari Tagintézménye

Fogadó intézmény: Koulutuskeskus Tavastia

1310 Hämeenlinna

Hattelmalantie 8.

Finnország

2010. január 30. - február 28.

Készítette: Bauer Magdolna

1. hét

Az iskolában töltött első napon körbevezettek minket az épületben, ahol a gyakorlatot töltöttük. Majd bemutatták Tulja tanárnőt, aki azon a héten foglalkozott velünk a varrodában. Nagyon kedves volt, és mindig segített, ha szükségem volt rá. Kaptunk tőle a Burdához hasonló újságokat, és abból választottam olyan modellt, amit el szeretnék készíteni. Egy denevérujjú fölsőt választottam. A másnap hozzákezdtem a munkához. Egy fekete körkötött anyagból készítettem el. Azelőtt még nem dolgoztam rugalmas anyaggal, ezért sok odafigyelést igényelt, de nagyon tetszett. Kiszabtam a szabásminta alapján az alkatrészeket, majd összeállítottam a fölsőt. Az oldalát, a hátát, az alján a pántot, és a nyakkörszegőt háromfonalas szegővarrógéppel készítettem el. A nyakát, és az ujjá alját fedező géppel tűztem le. Még soha nem használtam előtte ezt a gépet. Érdekes volt kipróbálni. A használata viszonylag egyszerű, de hozzá kellett egy kicsit szokni. A fölsőt szerdán fejeztem be, úgyhogy volt időm még egy ruhadarab elkészítésére. Másodiknak egy tunikát választottam. Az előbbihez hasonló típusú szürke anyagból készítettem el. Szintén háromfonalas szegővarrógéppel, és fedőzővel dolgoztam.

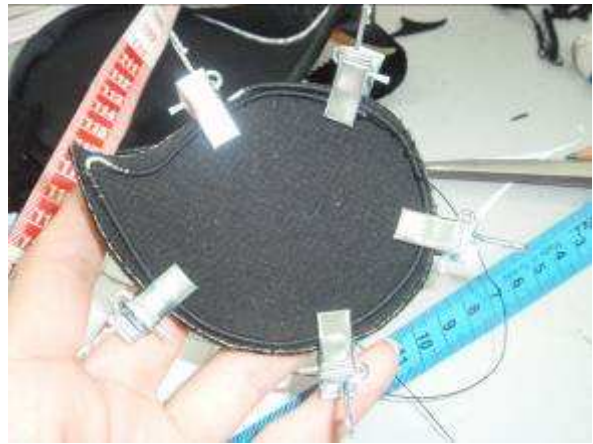

2. hét

A második hetet a kalapos műhelyben töltöttem. Itt két tanárnő, Minna és Anita, felváltva foglalkozott velünk. Megbeszéltük, hogy először mind a négyen hasonló „gengszter kalapot” készítünk, mivel még egyikünk se csinált ilyet. A raktárból választottam egy sűrke kalap alapot, majd adott a tanárnő egy karima- és egy fejformát. Mivel nem volt akkora, amekkorára szükségem volt, kicsit kisebbet kaptam. Mindkettő fából készült, ezért be kellett vonni műanyag fóliával. Először forró gőzzel megmunkáltam, és ráfeszítettem, rátűztem a fejformára két régi, rossz kalap alapot, hogy a megfelelő méretű legyen számomra. Ezt a tanárnő betette egy szárítógépbe, és miután megszáradt, ismét fóliát húztam rá, és a saját kalap alapomat is ráfeszítettem a formára. Ezt ismét betettem szárítani. Majd levágtam a karimáját, és hasonló módon forró gőzzel megmunkálva ráfeszítettem a karimaformára. Miután ez is megszáradt, egy kicsit még alakítottam rajta forró gőzzel. A karima szélét huroköltésű varrógéppel „vágtam le”. Az öltéshosszt a lehető legkisebbre állítottam, kifűztem a cérnát a tűből, majd óvatosan végigvarrtam a karima szélét. Ezután a fölösleget szépen le lehetett választani róla. Majd rágombostűztem, és kézzel rávarrtam a karimát a kalapra. Ezután lecsiszoltam a karima szélét dörzsipapírral, hogy egyenletes legyen. Ezután következett a belső, majd a külső pánt fölvarrása. A kalapot három kicsi rózsával díszítettem, ezzel egyben eltakartam a pánt szélét.

Miután elkészült a kalap Hozzákezdtem egy fejdísz elkészítéséhez. Az alapját négy összeragasztott anyagréteg alkotta. Ezt rá kellett feszíteni egy fejformára. Ezt gőzölős vasaló segítségével készítettem el. Beraktam szárítani, majd formára vágtam. A szélére drótot varrtam, majd egy ferde szegőpánttal eldolgoztam.

3. hét

A harmadik héten visszakerültem Tuija tanárnőhöz a varrodába. Itt először ollótartót, majd három hasonló táskát varrtam. A városka egyik papír-írószeres üzletében vettem táskának való keretet, és ebből készítettem tárcákat. A szabásmintát hozzá magam készítettem el. Ez alapján kiszabtam, megvarrtam a hajtásokat, majd összeállítottam a táskát. A szájánál a varrásszélességbe egy zsinórt varrtam háromfonalas szegővarrógéppel. Ez biztosítja, hogy ne csússzon ki később a keretből. Ezután beleillesztettem a keretbe a táska száját, és odavarrtam. Ezután következett a keret összenyomása, amit egy fogóval végeztem el. A fogó alá egy bőrdarabot tettem, hogy ne sértse föl a keretet. Majd lefejttem a cérnát, amivel a kerethez erősítettem a táskát.

A harmadik héten szerdán visszamentünk a kalapos műhelybe, ahol művirágot készítettünk. Miután kiválasztottam a nekem tetsző színű anyagot, konyhai zselatinnal kentem be. Ezt kiraktam száradni, majd száradás után sablon alapján szirmokat vágtam belőle. A szirmokat forró vassal megmunkáltam, hogy egy kis formája legyen. Ezután elkészítettem a szárának az alapját. Egy kb. 30cm-es drótot félbehajtottam úgy, hogy közéfgotam a „bibéjét”. Majd dróttal, egyesével ráerősítettem a szirmokat a virág szárára. Néhány helyen kicsit meg is ragasztóztam, hogy szépen álljanak a szirmok. Ezután a szárára egy hosszú, vékony anyagot tekertem. A két végét ragasztóval megerősítettem.

4.hét

Az utolsó héten a szövőműhelyben voltam, ahol egy egyujjas kesztyűt kötöttem. Középiskolában már megtanultam sálat kötni, de ennél bonyolultabb dolgot még nem készítettem ezelőtt. Kicsit megijedtem az öt kötőtű láttán, ám hamar belejöttem. A kesztyűt nagyobbra készítettem, mint a kezem. Amikor elkészültem vele, külön-külön megnemezeltem a jobb és bal kézre való kesztyűt. A maradék fonalból két kis virágot horgoltam. Ezen a héten készítettem egy kulcstartót is. Nagyon tetszett az elkészítésének technikája. Három sodratot kellett készítenem a kulcstartó karikára, majd ezeket összevarrtam.

Az iskola:

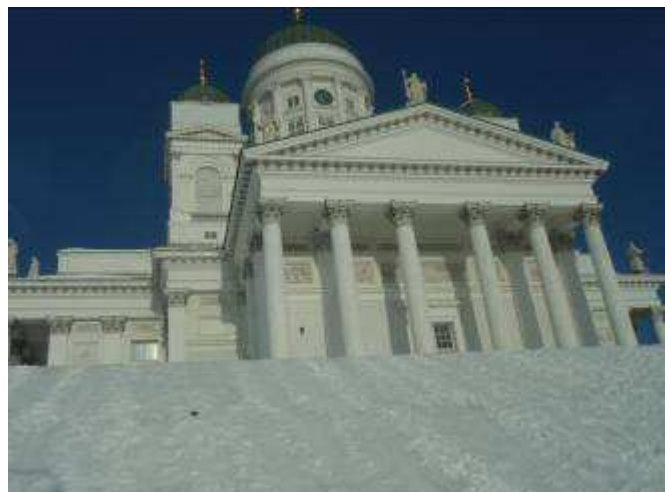
Az intézményben megközelítőleg 2000 diák tanul különböző szakmákat. Az iskolában jól felszerelt termek találhatók, melyeket a tanulók tanítás után is igénybe vehetnek néhány óráig. Abban az épületben, ahol én is dolgoztam, többek között szövőműhely, varroda és kalapos műhely található. Érdekes volt, hogy a varrodában nem volt minden tanulónak külön varrógépe. Csak két huroköltésű- és négy háromfonalas szegővarrógép volt. Ellenben minden tanuló rendelkezik egy asztallal, ahol dolgozhat. A szövőműhelyben viszont természetesen minden tanulónak van szövőszéke. Minden teremben jó minőségű gépek, berendezések fogadtak bennünket. Az iskolában továbbá igénybe vehettük a menzát. Az ételeket a tanulók készítették el, akik maguk is ott ebédeltek sokszor fehér köpenyben, és kuktasapkában.

Mit tudtál meg az adott intézmény tágabb környezetéről (város, régió, ország)?

Finnországban ötmillió, tehát kb. feleannyi lakos él, mint hazánkban. Területe azonban háromszor akkora, mint Magyarország területe. Az országot gyakran nevezik az „ezer tó országának”, viszont ez az elnevezés nem pontos, ugyanis több, min 18 000 tavat tartanak nyilván. Ezek a tavak a jégkorszakban alakultak ki. Az ország nagy részét fenyőerdő borítja. Fővárosa Helsinki, mely az ország déli részén található. Hämeenlinna a fővárostól kb. 100 km-re észak-nyugatra kerül el. A városban kb. 70 000 lakos él. Hämeenlinna nem csak az iskolájáról híres. 1952-ben itt zajlott a nyári olimpia, melynek helyszínét mi is megtekinthettük. Továbbá Finnország első vasútvonala Hämeenlinna és Helsinki között épült. A város legfőbb látványossága a Hämeenlinna vár, mely a 13. században épült.

Kikkel találkoztál? (diákok, azok szülei, tanárok, szakoktatók, felnőtt dolgozók, helybéliek).

Milyen kép alakult ki róluk? Miben mások, mint a magyarok? Adódtak-e nehézségeid velük kapcsolatban? (Ha igen, részletezd, s azt is, hogyan oldottad meg a dolgot?)

Mit tanultál el tőlük?

A kint tartózkodásom alatt nem sok emberrel ismerkedtem meg. A finnek összességében véve távolságtartók. Nem olyan közvetlenek, mint a magyarok. Ellenben nagyon segítőkészek. Megesett, hogy amikor az utcán a térképet böngésztük, hogy merre menjünk tovább, odajött egy járókelő segíteni, pedig nem kértük meg rá. Ilyen Magyarországon nem nagyon fordul elő.

Az iskolában legtöbbit Marita foglalkozott velünk. Ő az iskola egyik tanára. Nekünk sajnos nem volt vele óránk, de nagyon sokat segített mindenben. Amikor megérkeztünk a repülővel, autóval várt minket, és elvitt a kollégiumhoz. Az első napon körbevitt minket az iskolán, megmutatta a termeket, bemutatta a tanárokat. Bármilyen iskolán kívüli programunk volt, velünk jött. Az egyik napon meghívott minket ebédelni, az otthonába, ahol ő főzött nekünk tradicionális finn fasírtot.

Az iskolában a legtöbb időt Tuija tanárnővel töltöttük. Ő egy kedves tanárnő, aki sokat segített nekem a munkadarabok elkészítésénél. A szakmai tudása nagyon jó. Bármilyen kérdés fölmerült, hogy milyen géppel dolgozzak, vagy hogyan tovább, tudta a választ.

A diákok közül nem sokan beszéltek velünk. A legtöbbet egy Tina nevű lánnyal beszéltem. Ő mutatta meg első nap az ebédlőt, és a végzősök bálját is vele néztem meg. A kollégiumban érdekes volt, hogy voltak, akik köszöntek a folyosón, és voltak, akik nem. Itt leginkább a tv szobában volt alkalom ismerkedni. Csak egyszer-kétszer jött oda hozzám egy-egy diák, hogy megkérdezze, honnan jöttem, meddig maradok.

Milyen feladatod volt, kikkel kellett együttműködnöd?

Ki, és hogyan értékelte a munkádat? Mit tanultál ebből?

Az itthoni tanárok a kiegészítők készítését határozták meg fő feladatnak. Ehhez igyekeztem tartani magam, ám minden héten az a tanár határozta meg a konkrét feladatot, aki foglalkozott velünk. Az első héten egy divatújságból kiválasztott modellt kellett elkészíteni. A második héten azonban már kalapot és fejdíszet készítettem, ami megfelelt az itteni tanárok kérésének.

A kész munkadarabot mindig bemutattam a velem foglalkozó tanárnak, aki leellenőrizte, hogy minden műveletet jól csináltam-e. Az esetlegesen felmerülő problémákat, hibákat, már a munkadarab elkészülése közben megbeszéltük.

Milyen új technikákat, technológiát, gépeket, eszközöket, eljárást ismertél meg a kint végzett feladatok közben? Tapasztalataidat vedd össze a saját iskolád által kínált lehetőségekkel! Készíts az erős, és gyengébb pontokról szisztematikus összehasonlítást!

A varrodában háromfonalas szegővarrógéppel, és huroköltésű varrógéppel dolgoztunk. Ezek megtalálhatók a saját iskolámban is. A felső, illetve a tunika alját, és ujjá-alját fedező géppel dolgoztam el. Ilyen géppel eddig csak a gyárlátogatások során találkoztam, kipróbálni eddig még nem volt lehetőségem. A kalapos műhelyben használt gépek, eszközök szinte egytől egyig újak voltak számomra. A kalap alapját például egy kis, forró gőzt képző berendezéssel tettem formálhatóvá. De újak voltak számomra a kalap-, és karimaformák használata, illetve a fejdísz, és művirágok elkészítéséhez szükséges eszközök is. A helységben volt egy olyan gép, amivel az ottani diákok a szörméket varrták össze. Ez azért volt érdekes számomra, mert a szörmét nem vízszintesen irányították a gép alá, hanem függőlegesen. Ezt a gépet nem volt lehetőségem kipróbálni. Az utolsó héten a szövőműhelyben kesztyűt kötöttem. Kötni már megtanultam a középiskolában, de még nem kötöttem ezelőtt 5 kötőtűvel. A szövőműhely nagyon jól felszerelt. 10-12 szövőszék található a teremben. A saját iskolámban nincs lehetőség szövést tanulni. Összességében véve azt láttam, hogy a kinti iskola lényegesen jobban felszerelt, mint az otthoni.

Miben mások a kinti munkakörülmények? Milven konkrét szabályok mentén szerveződik a napi oktatás?

Vannak-e olyan íratlan szabályok, szokások, melyek hatással vannak az emberek tevékenységére?

Azt vettem észre, hogy a kinti munkakörülmények jobbak az ittenieknél. A termek, amikben a diákok dolgoznak, tágasak, és jól megvilágítottak. Minden diáknak van egy asztala, ahol elő tudja készíteni a munkáját. Számomra viszont furcsa volt, hogy míg itthon minden tanulónak van egy varrógépe, amivel dolgozhat, kint csak néhány varrógép található. Ezeket közösen használják a diákok. Érdekes, hogy ennek ellenére egyszer sem láttam, hogy egymásra vártak volna egy-egy gép mellett. A szabásasztal nagy, és jól körüljárható, míg itthon a helyszűke miatt kisebb és a varrógépasztalok mellett áll, így nem lehet minden oldalról megközelíteni.

Az oktatás abban is sokban különbözik, hogy náluk ciklusokban folyik a tanítás. Néhány hétig a diákok csak gyakorlati oktatáson vesznek részt, majd néhány hétig a többi tantárgyat tanulják.

Érdekes a tanár-diák viszony is. Itthon az a megszokott, hogy Tanárnőnek szólítjuk az oktatókat. Kint a diákok a keresztnévükön szólítják őket. Így kicsit közvetlenebb viszony alakul ki köztük. Ez véleményem szerint könnyebbé teszi az együttműködést. Továbbá a tanárok nem szóltak rá a diákokra, hogy dolgozzanak. Kiadták a feladatot, és a tanulónak megadott időn belül el kellett azt végezniük. Ha valakinek kérdése volt, odament a tanárhoz, és megkérdezte tőle. A diákok ott tisztában vannak vele, hogy a kiadott feladatot el kell végezniük, nem kell őket felszólítani, hogy dolgozzanak. Ez sajnos nálunk még nem így működik. A tanítás után minden nap van még egy kis idő, amikor ott lehet maradni a műhelyben dolgozni a szaktanár távozása után is.

Az is ösztönzőleg hat a diákokra, hogy a munkadarabot saját részükre, vagy eladásra készítik jó minőségű alapanyagból. Van, hogy az iskola megrendelést kap külső cégektől egy-egy ruhadarab elkészítésére, amit aztán a diákok varrnak meg. Véleményem szerint sokat számít, ha a diákban tudatosul, hogy a munkadarabot, amit készít, valaki használni fogja, így jobban odafigyel az elkészítésénél. A diákoknak lehetőségük van továbbá alapanyagokat vásárolni az iskolában. Minden használt anyagot, kelléket ki kell fizetniük. Ezzel arra ösztönzik a diákokat, hogy takarékosan bánjanak az alapanyagokkal, amiket használnak.

Milyen új szakmai ismeretekkel gyarapodtál? Ezeket hogyan tudod hasznosítani további tanulmányaid, ill. munkád során?

Mindenféleképpen hasznos a jövőre nézve, hogy megtanultam bánni kötött anyagokkal. Itthon csak szövetekkel foglalkoztam. A kötött, rugalmas anyagokkal véleményem szerint könnyebb dolgozni. Sok mindent egyszerűbb megvalósítani, mint egy szövetből. Egyszerűbb például az alkatrészek ráncolása. Ezt hasznosítani tudom a szakdolgozatom elkészítésénél, illetve jövőre elkezdem következő szakmám, melynél fontosak azok az ismeretek, amiket kint tanultam.

Hogyan változott az angol nyelv használata a kommunikációd során?

Úgy érzem, a kint tartózkodásom alatt fejlődött az angoltudásom. Sokat számít, hogy olyan emberekkel voltam körülvéve, akikkel ez az egyetlen közös nyelvünk, így rá voltam „kényszerítve”, hogy valahogyan kifejezzem magam angolul. Ha nem tudtam elmondani pontosan, amit akartam, körülírtam azokkal a szavakkal, amiket ismerek. Még akkor is ki kellett mondanom, ha biztos voltam benne, hogy az úgy nem teljesen helyes. Csak az volt fontos, hogy az, akivel beszélek, megértse, amit mondani akarok. És ez az esetek nagy részében sikerült is. Sikerült sok új, legfőképp szakmai szót megtanulnom a gyakorlat során. Eleinte sokszor kértem segítséget a velem kiutazó osztálytársaimtól, ám a gyakorlat végére már magam is tudtam segítséget kérni a tanároktól, vagy beszélgetni az ottani diákokkal.

Akadtak-e váratlan, előre nem tervezett helyzetek, amelyeket magadnak kellett megoldanod? Melyek voltak? Mit tettél? Milyen tanulságot szűrtél le az esetekből?

A harmadik hét első napján időben beértem az iskolába, és türelmesen vártam, hogy megérkezzen a tanárnő. Az első negyed óra elteltével még nem aggódtam, de amikor több mint egy órája vártam rá, megkérdeztem egy diákot, hogy hol van a tanárnő. Kiderült, hogy aznap csak délre jön be. Minket elfelejtettek értesíteni erről. Tina, a diák, akit megkérdeztem, nagyon kedves volt, és elment megérdeklődni a többi tanártól, hogy tudják-e, mi a feladatunk azon a héten. Egyik tanár se tudott nekünk semmit mondani. Ekkor elkértem azokat az újságokat, amikből az első héten kiválasztottam a modellt. Mivel ugyanazzal a tanárnővel voltunk a harmadik héten, mint az elsőn, azt gondoltam, hasonló lesz a feladat, mint akkor. Megpróbáltam az újságokból kikeresni még egy modellt, amit szívesen megvarrnék. Mire átnéztem a magazinokat, megérkezett a tanárnő, és kiadta a következő feladatot, ami az ollótartó elkészítése volt, nem az, amire én gondoltam.

Mit tanácsolsz a leendő kiutazóknak? Hogyan készüljenek, mit tanuljanak meg, mit vegyenek, mit hozzanak magukkal, mire figyeljenek?

Azt tanácsolom a leendő kiutazóknak, hogy nézzenek utána még utazás előtt a helyi nevezetességeknek, gondolkodjanak el azon, hogy mit szeretnének látni a városból, az országról. Legyen egy-két ötletük arra, hogy hogyan töltsék az ottani szabadidejüket. Érdeemes nemzetközi diákigazolványt készíttetni, amivel egyes múzeumokba olcsóbban, esetleg ingyen be lehet jutni. A bőröndbe csak a legszükségesebb dolgokat érdemes bepakolni, mivel az hazafelé mindig nehezebb, mint odafelé. Fontos még, hogy figyeljék meg a finnországi tájat, városokat, házakat, ismerkedjenek meg az iskolával, ahova utaznak, mert ha visszajönnek, banni fogják, ha ezt nem tették meg. Használják ki az ott töltött időt maximálisan, mert pihenni itthon is lehet, de ilyen lehetőség nem fog ezután adódni az életben.

